

Arrest

nr. 284 427 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 16 april 2019, dient op 19 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 19 januari 2023.

1.3. Op 25 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 26 augustus 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart over de Libische nationaliteit te beschikken, bent afkomstig van Tripoli en was er woonachtig in het district Hadra Al-Bedri, nabij het centrum van de stad. U woonde steeds in het ouderlijk huis. Uw beide ouders zijn intussen overleden, maar uw 4 broers en 4 zussen wonen er nog steeds. U bent een Amazegh van etnische origine en een soennitisch moslim van geloofsovertuiging.

U voltooide het middelbaar onderwijs in 2008 en begon nadien te werken. U werkte op verschillende plaatsen maar net voor uw vertrek uit Libië was u werkzaam als politieman. U volgde een opleiding en werd in 2013 aangesteld als agent. U werkte bij het kantoor van de Algemene Administratie van de politie te Salaheddine. U was belast met het nakijken van de afwezigheden en het bewaken van de deur van het kantoor, samen met andere collega's.

In juni 2018 werd het kantoor door militieleden binnengevallen. U en uw collega's werden daarbij met de dood bedreigd. De militieleden wilden het kantoor innemen, maar een eenheid van het leger slaagde erin het kantoor te vrijwaren. De militie ging wel aan de haal met jullie telefoons en namen ook ander politiematerieel mee zoals registers, identiteitskaarten en jullie GSM's. Later werd het kantoor bemand door een eenheid van het leger, 'Touar Tripoli'. U keerde zelf hierna niet meer terug naar uw werk en uw loon werd stopgezet. In augustus zou er nog eens een dergelijk incident hebben plaatsgevonden, daarbij zou één van uw collega's zijn meegenomen. U zelf ging intussen op zoek naar een mensensmokkelaar om Libië te kunnen verlaten om zo de algemene onveiligheid in Libië te ontvluchten.

In november 2018 verliet u uiteindelijk Libië, via Zwara, over zee naar Pozallo, op Sicilië. U diende er geen asielverzoek in, er was immers geen werk te vinden, en bleef in Italië tot 6 maart 2019. U reisde vervolgens naar Frankrijk waar u tot 16 april 2019 bleef. Daar verzocht u wel om internationale bescherming maar bleef er slechts één maand omdat u geen opvangplaats kreeg toegewezen. U reisde vervolgens naar België waar u aankwam op 13 april 2019 en een asielverzoek indiende op 19 april 2019.

Ter staving van uw asielverzoek legt u uw origineel geboortebewijs neer, alsook kopieën van uw Libische identiteitskaart, een geboorteakte van u en van uw vader, een document dat uw nationaal nummer bevestigt en uw Libisch paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Libië kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. U brengt immers geen elementen naar voor die getuigen van een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Conventie.

Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure hebt afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Vooreerst slaagt u er niet in enig begin van bewijs neer te leggen betreffende uw voormalige functie als agent en/ of als bewaker van het door u vermelde kantoor van de Algemene Administratie van de politie te Salaheddine. U beschikt over geen enkel stuk dat uw opleiding en/of uw aanstelling in 2013 en/of uw toenmalige werkzaamheden in functie zou kunnen onderschrijven. Nochtans kan van u worden verwacht dat u wel degelijk in staat zou zijn aangaande een dergelijke aanstelling en loopbaan (van 2013 tot 2018)

enig tastbaar begin van bewijs neer te leggen. Dat u daar niet in slaagt, kan u worden aangerekend. Ook al zou uw politiebade door de militie zijn afgenomen, moet u zeker nog over andere stukken beschikken die bv. uw opleiding en aanstelling kunnen staven (CGVS, p. 9). U heeft het ondermeer zelf over een aanstellingsbrief, maar u heeft dit document niet laten opsturen noch naderhand neergelegd (CGVS, p. 9). Overigens verklaart u in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u agent was in de periode 2015(!)-2018, ipv. 2013-2018, zoals gesteld ten aanzien van het CGVS (vragenlijst DVZ, vraag 12).

Volgens u beschikt u wel over een foto van uw aanstelling, op uw GSM, maar zou dat origineel stuk nog in Libië liggen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). U kan de foto alleszins niet voorleggen aan de Belgische asielinstanties. Overigens, dat u verder over geen enkel ander document zou beschikken aangaande uw politionele functie, kan niet worden aangenomen. Een foto op een GSM heeft daarenboven slechts weinig bewijswaarde aangezien onmogelijk kan worden vastgesteld waar, wanneer en met welke bedoelingen die foto werd genomen en op uw GSM belandde. U toont aldus op geen enkele manier aan dat u daadwerkelijk actief was als agent in Libië en bijgevolg ook niet dat u in die hoedanigheid problemen zou hebben gekend met milities. U houdt het enkel bij blote verklaringen, die evenmin kunnen volstaan noch kunnen overtuigen.

Zo stelt u dat in juni 2018 jullie politiekantoor werd aangevallen door een militie, die al jullie inboedel en spullen meenam om nadien het kantoor terug te laten innemen door een eenheid van het leger. U bent op dat moment vertrokken en bent nadien niet meer teruggekeerd naar uw werk. U weet dan ook bijzonder weinig over het vervolg van die inval en overname, behalve dat nadien een aan het leger gelinkte militaire eenheid, nl. 'Touar Tripoli', het kantoor bemande. Zo kan u eerst niet zeggen of de militie die in juni 2018 het kantoor binnen viel nadien nog is teruggekeerd naar het politiekantoor. U weet het niet, u heeft er niet meer naar geïnformeerd (CGVS, pp. 8-9). U weet niks te vertellen en/of u heeft niks meer gehoord over eventuele ontwikkelingen na uw vertrek, weet ook niet te zeggen of collega's van u die wel nog enkele weken in het kantoor bleven (werken) nadien problemen kenden en/of werden gevisieerd. Dat u zich hierover niet terdege heeft geïnformeerd, gelet op het belang ervan voor uw eigen situatie en wat u eventueel te vrezen had (of niet), kan hoegenaamd niet worden gevolgd. U bleef heel passief in deze ganse situatie en nam geen enkel initiatief om te weten te komen wat er zich nadien op het kantoor afspeelde en/of wat uw collega's mogelijks kon zijn overkomen. Deze laksheid getuigt niet echt van een vrees in uw hoofde. Men zou in dat laatste geval eerder verwachten dat u op de hoogte zou willen blijven van wat er zich voordeed in het politiekantoor teneinde uw eigen situatie beter te kunnen inschatten.

Alhoewel, zoals hierboven aangegeven, u initieel stelde dat u geen weet had van andere gelijkaardige incidenten na juni 2018, weet u even later tijdens het onderhoud plots wel te melden dat er zich in augustus 2018 een gelijkaardig incident voordeed in datzelfde politiekantoor, waarbij een agent werd meegenomen, eraan toevoegend dat hij werd meegenomen omdat hij als enige had geschoten terwijl de anderen kalm bleven; u heeft dit van 'horen zeggen' (CGVS, pp. 8-9). Opnieuw is uw kennis aangaande dit incident vrij beperkt, maar is het tegelijkertijd zeer opvallend dat u de ernst van het incident zelf relativeert door aan te geven dat uw (ex-) collega's ongedeerd bleven omdat ze kalm bleven, dit met uitzondering van één persoon die had geschoten. Hieruit kan alleszins niet worden afgeleid dat uw (ex-) collega's, op dat moment allemaal in functie, één voor één werden gevisieerd door die militie. Laat staan dat hieruit zou moeten blijken dat u zelf, op dat ogenblik niet meer in functie en niet meer op de werkvloer aanwezig, door diezelfde militie persoonlijk zou worden gevisieerd met het oog op vervolging.

Bovendien spreekt u zich tegen aangaande de timing van de aanval en het aantal keer dat zich dit zou hebben voorgedaan. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 19 augustus 2019, vraag 5) dat het politiekantoor verschillende keren werd aangevallen door milities, "in 2014, in 2018, 2019, ...". Op het CGVS heeft u het enkel over een aanval in juni 2018 en nog een in augustus 2018 (CGVS, p. 7). Dat u zich hierover flagrant tegensprekt, komt de oprechtheid van uw verhaal andermaal niet ten goede.

In zoverre het CGVS uw verklaringen zou volgen en voor waar aannemen - quod non - dient dan weer opgemerkt dat u slechts verwijst naar een éénmalig incident, waarbij u zelf ongedeerd bleef, u simpelweg naar huis kon terug keren, niet werd gevolgd, thuis evenmin werd lastig gevallen en zelf, noch enige directe noch enige indirecte aanwijzing heeft dat een dergelijk incident zich ten aanzien van uw persoon opnieuw zou voordoen (CGVS, p. 8). U geeft zelf aan dat al uw broers en zussen samenwonen in het ouderlijk huis (CGVS, p. 4). U maakt geen enkel gewag van enig incident dat zich ten aanzien van één van hen, in uw afwezigheid, zou hebben voorgedaan. Noch zou er ooit naar u bij uw familie zijn

geïnformeerd. Uit dit alles kan dan ook duidelijk worden afgeleid dat de betreffende militie niet echt naar u persoonlijk op zoek is, al zeker niet 4 jaar na datum van het vermelde incident.

Wat evenzeer uw voorgehouden vrees voor vervolging tegensprekt, is de vaststelling dat u, na uw vertrek uit Libië, geen asielerzoek in Italië heeft ingediend - u wist dat er geen werk te vinden was -, noch het resultaat van uw asielerzoek in Frankrijk heeft afgewacht (CGVS, p. 6). Alhoewel u in Frankrijk wel een verzoek heeft ingediend - want, zo stelt u, begonnen de 'mensen er u te bevallen' - wou u het vervolg ervan niet afwachten aangezien u niet onmiddellijk een opvangplaats kreeg toegewezen (CGVS, p. 7 en vragenlijst DVZ, vraag 33). U heeft zelfs nadien, aangekomen in België, geen moeite meer gedaan om u van hieruit te informeren naar de stand van zaken van dat verzoek in Frankrijk. U had er geen zin in, zo stelt u (CGVS, p. 7). Dit alles spreekt boekdelen en getuigt allerminst van een gegronde vrees in uw hoofde.

De door u voorgelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze stukken zijn een aanduiding van uw herkomst en identiteit, gegevens die hier momenteel niet ter discussie staan. Anderzijds is het toch opvallend dat u enkel van uw geboortebewijs een origineel stuk kan neerleggen, doch niet van de andere stukken zoals uw Libische identiteitskaart en Libisch paspoort. U verklaarde in dit verband dat u uw (origineel) paspoort hebt achtergelaten in Libië, dat u uw (originele) identiteitskaart heeft verloren in Italië en dat uw (origineel) rijbewijs werd gestolen in België (vragenlijst DVZ, vragen 28-29 en CGVS, p. 3). De vraag dringt zich op waarom u in eerste instantie uw Libisch paspoort niet heeft meegenomen toen u naar het buitenland vertrok, wetende dat dit document essentieel is om uw nationaliteit en persoonsgegevens te kunnen aantonen. U stelt dat u te gehaast was bij het vertrek en er niet aan had gedacht dat document mee te nemen (CGVS, p. 3). Deze uitleg verbaast, niet in het minst omdat er zich tussen het incident met de militie, in juni 2018, en uw vertrek, in november 2018, toch een ruime periode van 4 maanden bevond, waarin u overigens niet meer aan het werk ging, en dus de nodige tijd had om uw vertrek voor te bereiden, inclusief de nodige documenten te verzamelen. Dat u er dan niet aan zou hebben gedacht om uw paspoort mee te nemen, doch wel enkel uw identiteitskaart - die u naderhand zou zijn kwijt gespeeld - kan niet worden gevolgd. Dat u vervolgens het paspoort niet zou kunnen laten opsturen vanuit Libië, zoals u beweert, want het verzendingsbedrijf Aramex weigert originele stukken te verzenden, maakt u evenmin aannemelijk. U legt niet het minste begin van bewijs neer dat Aramex, op initiatief van uw familie, de verzending zou hebben geweigerd (CGVS, p. 3). Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u uw origineel paspoort, om welke reden ook, niet wenst voor te leggen aan de Belgische asieliinstanties. Dat u dan ook uw identiteitskaart heeft verloren terwijl uw rijbewijs dan weer werd gestolen komt wel zeer toevallig over en doet minstens de wenkbrauwen fronsen.

Rekening houdend met alle bovenstaande bemerkingen heeft u een vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt en kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

In zoverre u ook verwijst naar de algemene situatie in Libië, dient het volgende te worden opgemerkt (CGVS, p. 7):

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/_algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021; en de ***COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*** van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van

demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat de beoordeling van de verwerende partij grotendeels steunt op motieven die uitgaan van een subjectieve beoordeling en er geen of onvoldoende rekening gehouden wordt met zijn verklaringen. Hij legt uit dat de verwerende partij te veel belang hecht aan het neerleggen van documenten en zo op een problematische wijze zijn beroepsactiviteiten in twijfel trekt zonder zijn verklaringen hierbij te betrekken.

Hij meent dat hij wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn verzoek te staven en wijst erop dat, hoewel zijn origineel paspoort in Libië is achtergebleven, zijn rijbewijs in België gestolen werd en hij zijn identiteitskaart in Italië verloren is geraakt, hij in staat was om kopieën van deze documenten neer te leggen. Zijn herkomst en identiteit kunnen aldus volgens hem niet ter discussie staan.

Vervolgens meent hij dat hij een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van de documenten daar die zich nog in Libië bevinden. Als hij had geweten dat er in de bestreden beslissing zoveel belang aan gehecht zou worden, had hij hierover verder bevraagd moeten worden of had hij de kans moeten krijgen om nog meer inspanningen te leveren om eventueel nog bepaalde bewijzen te bekomen. Volgens hem leek de verwerende partij hier eenvoudigweg verder geen belang aan te schenken tijdens het verhoor.

Hij meent dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn, waardoor hij zelfs geen documenten had moeten bijbrengen.

Hij betoogt dat hij zijn beschermingsverzoek zo spoedig mogelijk heeft ingediend nu hij het land is binnengekomen op 16 april 2019 en reeds drie dagen later zijn verzoek heeft ingediend. Het feit dat hij geen verzoek heeft ingediend in een transitland betekent volgens hem niet dat er geen sprake is van een gegronde vrees. Dit motief betreft volgens hem slechts een arbitraire gevolgtrekking.

Hij vervolgt dat zijn relaas niet als ongeloofwaardig mag worden bestempeld louter door het ontbreken van documenten.

Vervolgens meent verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen omtrent zijn werkzaamheden uitsluitend gebaseerd zijn op de beoordeling van het incident dat plaatsvond in 2018 en niet op zijn functie en werkzaamheden binnen het kantoor. Hij meent dat er geen deugdelijke beoordeling is geweest van zijn beroepsuitoefening, waardoor deze als vaststaand moet worden beschouwd. Hij wijst erop dat er tijdens het persoonlijk onderhoud amper vragen gesteld werden en dat het gehoorverslag gelet op de beknoptheid ervan niet toelaat om te concluderen dat aan zijn functie binnen het politiekantoor geen geloof kan worden gehecht. Hij wijst erop dat het gehoorverslag slechts 10 pagina's telt, dat het interview slechts 2u heeft geduurd met 20 min. pauze. Hij besluit dat hij niet voldoende de kans werd geboden om meer gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent zijn werkzaamheden in Libië.

Vervolgens gaat verzoeker in op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus waar hij de verwerende partij verwijt zich slechts gebaseerd te hebben op één rapport, met name de COI Focus van CEDOCA van 29 maart 2022. Dat de huidige situatie en de realiteit op het terrein in Libië complexer, problematischer en ernstiger is dan dat verwerende partij doet uitschijnen, zou allesbehalve blijken uit de informatie die zich bevindt in het administratief dossier. Hij analyseert vervolgens een arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-901/19, CF en DN tegen de Bundesrepublik Deutschland en stelt dat daaruit volgt dat verwerende partij zich niet louter kan beperken tot het toepassen of het onderzoeken van slechts één kwantitatief criterium om de intensiteit van een gewapend conflict te bepalen, zonder alle relevante

omstandigheden te onderzoeken die kenmerkend zijn voor de situatie in het land, zoals het *in casu* doet bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie en intensiteit van het conflict gerelateerd geweld in Libië. Hij meent vervolgens dat het ambtsbericht waarop de verwerende partij zich steunt, niet meer recent is.

Hij vervolgt dat er in Tripoli heden nog steeds sprake is van een mate van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict als gevolg waarvan hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Hij meent dat rekening gehouden moet worden met de gevolgen die de gewapende aanval en het beleg van Tripoli hebben gevormd voor de burgerbevolking die er zich in deze regio verplaatst, zoals bv. achtergelaten landmijnen en boobytraps. Verzoeker verwijst vervolgens naar informatie afkomstig van verschillende bronnen, waaruit zou blijken dat inwoners van Tripoli gedood werden of gewond geraakten als gevolg van achtergebleven landmijnen. Hij wijst erop dat nergens in de kwantitatieve cijfergegevens het aantal doden en gewonde burgerslachtoffers als gevolg van die landmijnen wordt weerspiegeld. Hij wijst er vervolgens op dat er sinds december 2021 in Libië wekelijks geweldsincidenten worden waargenomen. Hij meent dat ook verschillende nieuwsartikels betrokken dienden te worden in de beoordeling van de verwerende partij omtrent de huidige situatie in Libië en de toenemende intensiteit van gewapende confrontaties. Vervolgens stelt hij dat uit de recentste ACLED-cijfergegevens blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Libië binnen de tijdsperiode van 01/09/2021 tot 23/09/2021 gestegen is met maar liefst 207% vergeleken met het maandelijks gemiddelde van het afgelopen jaar. In tegenstelling tot de door verwerende partij in de bestreden beslissing vastgestelde daling van deze cijfers als kwantitatief criterium, is er volgens hem de laatste weken net sprake van een opmerkelijke stijging. Ten slotte voert hij aan dat het niet afgeleid kan worden op welke concrete gegevens en informatie de verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing steunt om te oordelen dat er in Libië actueel geen sprake is van een niveau van willekeurig geweld dat dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij er alleen al door zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zou lopen

3. Nieuwe stukken

3.1. Middels het verzoekschrift verwijst verzoeker naar volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNHCR, *Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report*, 2013, 45;
- EASO, *Judicial analysis Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, 89;
- *Libyans in south Tripoli find themselves on the frontline of Haftar's war*, 23 februari 2020;
- UN Support Mission in Libya, *UNSMIL Condemns the Use of Improvised Explosive Devices Against the Civilians in Ain Zara and Salahuddin in Tripoli*, 25 mei 2022 ;
- Human Rights Watch, *Libya: Landmines Left After Armed Group Withdraws*, 3 juni 2020;
- Human Rights Watch, *Russia-Linked Landmines Threaten Lives in Libya*, 25 maart 2021;
- Human Rights Watch, *Libya: Landmines, Other War Hazards, Killing Civilians*, 27 april 2022;
- Human Rights Watch, *Libya: Russia's Wagner Group Set Landmines Near Tripoli*, 31 mei 2022;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 27 November-3 December 2021*, 9 december 2021;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 11 December 2021-7 January 2022*, 12 januari 2022;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 15-21 January 2022*, 27 januari 2022;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 22-28 January 2022*, 3 februari 2022;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 29 January-4 February 2022*, 10 februari 2022;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 14-20 May 2022*, 26 mei 2022;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 28 May-3 June 2022*, 9 juni 2022;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 16-22 July 2022*, 28 juli 2022;
- ACLED, *Regional Overview: Africa – 23-29 July 2022*, 4 augustus 2022;
- OFPRA, *Libye – Point de situation sécuritaire*, 6 november 2020;
- Reuters, *U.N. warns over Libya threats*, 23 augustus 2022;
- Reuters, *Deadly battles erupt across Tripoli, raising fears of wider Libya war*, 17 augustus 2022;
- France 24, *Libye : combats meurtriers dans la capitale Tripoli, six hôpitaux touchés*, 27 augustus 2022
- Al Jazeera, *32 killed in Libya's Tripoli as fears grow of a wider war*, 28 augustus 2022;
- BBC, *Libya clashes: UN calls for ceasefire after 32 killed*, 28 augustus 2022 ;
- The Defense Post, *Libya Clashes Kill 23, Spark Fears of New War*, 29 augustus 2022;
- TRT World, *Why Libya's rival factions have escalated tensions in the capital Tripoli*, 30 augustus 2022;
- The Statesman, *Warlike Libya*, 31 augustus 2022;
- Security Council Report, *September 2022 Monthly Forecast*, 31 augustus 2022,
- Middle East Monitor, *Who fought who in Tripoli last week, and why*, 1 september 2022;
- Al Jazeera, *Libyan armed factions clash on outskirts of Tripoli*, 3 september 2022;
- Al Jazeera, *Worst Tripoli fighting in a year tests Libya ceasefire*, 3 september 2022;

- Crisis24, *Libya: Clashes erupt in Al-Zawiyah between militias aligned with Government of National Unity (GNU) late Sept. 25, resulting in several casualties*, 25 september 2022;
- Alarabiya News, *At least five killed in western Libya clashes*, 26 september 2022;
- The Libya Update, *UN condemn using artillery in densely populated neighborhoods in Zawiyah west of Tripoli*, 26 september 2022;
- The Libya Update, *More than 580 civilians killed in Libya in two years, report says*, 28 september 2022.

Bij het verzoekschrift voegt hij het volgende nieuwe stuk:

- Screenshot ACLED databank van de resultaten van de tijdsperiode van 01/09/2021-23/09/2021 met betrekking tot het aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers in Libië.

3.2. Op 17 januari 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, §1, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet waarbij hij ingaat op de veiligheidssituatie in Libië en refereert aan volgende nieuwe stukken die hij tevens bijvoegt:

- COI Focus Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022;
- COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Libië vervolgd te worden door milities omwille van zijn werkzaamheden als agent/bewaker van het kantoor van de Algemene Administratie van de politie van Slaheddine. Daarnaast vreest verzoeker de algemene situatie in zijn herkomstland.

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen op grond van volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker maakt zijn werkzaamheden als agent in Libië niet aannemelijk waardoor hij bijgevolg ook niet aannemelijk maakt dat hij in die hoedanigheid problemen zou hebben gekend met milities omdat: a) hij geen enkele stukken neerlegt aangaande zijn functie of opleiding; b) hij bij de CGVS en bij de DVZ andersluidende verklaringen aflegt omtrent de periode waarin hij actief was; c) hij bijzonder weinig weet over het vervolg van de inval en overname en die laksheid niet getuigt van een vrees; d) zijn kennis aangaande een vorig incident in het politiekantoor vrij beperkt is; e) hij zich tegensprekt aangaande de timing van de aanval en het aantal keren dat die zich zou hebben voorgedaan; f) niet blijkt dat de betreffende militie naar hem persoonlijk op zoek is, al zeker niet 4 jaar na datum van het desbetreffende incident.
- ii) Verzoeker heeft nagelaten om een beschermingsverzoek in te dienen in Italië en getuigt van een gebrek aan initiatief om zich te informeren na zijn aankomst in België omtrent zijn in Frankrijk ingediende verzoek, wat niet wijst op een nood aan internationale bescherming.
- iii) De voorgelegde stukken zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te doen ombuigen nu a) zijn herkomst en identiteit niet ter discussie staan; ii) het opvallend is dat verzoeker zijn Libisch paspoort niet zou hebben meegenomen, maar wel zijn identiteitskaart; iii) de reden waarom hij zijn paspoort niet zou kunnen laten opsturen, namelijk omdat het verzendingsbedrijf Aramex weigert om originele stukken te verzenden, niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.3.3. Vooreerst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker omtrent zijn werkzaamheden als agent en/of bewaker van het kantoor van de Algemene Administratie van de politie te Salaheddine geen enkele documenten kan neerleggen.

Ter staving van zijn vluchtrelaas legt verzoeker slechts de volgende documenten neer: een kleurenkopie van zijn paspoort, een kleurenkopie van zijn identiteitskaart, een originele geboorteakte, een kopie van een akte van zijn vader, een kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand en geboortebewijs en een kopie van een document aangaande een nationaal nummer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker). Voormelde documenten kunnen omwille van hun inhoud, nu zij betrekking hebben op verzoekers identiteit en herkomst, op zich niet volstaan om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken te meer nu zijn herkomst en identiteit geenszins in twijfel getrokken worden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het

licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Dergelijke beoordeling werd blijkens de bestreden beslissing ook gevoerd door de commissaris-generaal, die bezwaarlijk verweten kan worden te hebben aangestipt dat het opmerkelijk is dat verzoeker niet in staat is om zelfs één document neer te leggen ter staving van zijn werkzaamheden als agent/bewaker. Immers, van verzoeker, die tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart een opleiding te hebben gevolgd als agent, in 2013 te zijn aangesteld en dan 5 jaar te hebben gewerkt als agent, kan redelijkerwijze toch worden verwacht enige documenten neer te leggen omtrent zijn functie. Voorgaande is des te opmerkelijker nu verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat hij wel in bezit is van een foto van zijn aanstelling, maar dat die in Libië ligt (CGVS verhoor, p. 5) doch dat hij dit document op geen enkel later moment heeft bezorgd aan de verwerende partij of aan de Raad. Dat verzoeker dan wel in staat is om een kopie van zijn geboorteakte voor te leggen, dat werd opgesteld na zijn vertrek uit Libië, maar niet van die foto, komt gelet op voorgaande de geloofwaardigheid van zijn relaas allerminst ten goede.

Samen met de commissaris-generaal, kan de Raad aan verzoekers verklaring, dat hij te gehaast was bij zijn vertrek uit Libië waardoor hij er niet aan dacht om zijn paspoort mee te nemen (CGVS verhoor, p. 3), allerminst geloof hechten, te meer nu er blijkens zijn verklaringen nog geruim 4 maanden verstreken zijn na het incident met de militie vooraleer hij zijn herkomstland heeft verlaten daar het incident zich voordeed in juni 2018 en hij pas in november 2018 Libië heeft verlaten (CGVS verhoor p. 6). Verzoeker maakt ook geen gewag van enig incident dat zich nog zou hebben voorgedaan tussen juni 2018 en zijn vertrek in november 2018, waardoor hij niet aannemelijk maakt om welke reden hij dan wel zou zijn verhinderd om zijn paspoort mee te nemen (CGVS verhoor, p. 8). De Raad acht het allerminst geloofwaardig dat verzoeker ondanks de haast waarvan hij spreekt, wel in staat was om zijn identiteitskaart mee te nemen (CGVS verhoor, p. 3), dat hij dan vervolgens zou zijn verloren in Italië (CGVS verhoor, p. 3). Dat hij niet in staat zou zijn om zijn paspoort te laten opsturen door zijn familie in Libië omdat het verzendingsbedrijf zou weigeren om originele identiteitsdocumenten op te sturen (CGVS verhoor, p. 3) betreft, zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde, niet meer dan een blote bewering, die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Gelet op voorgaande en bij gebrek aan dienstig verweer, treedt de Raad volgende draagkrachtige en pertinente motieven bij: *“De door u voorgelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze stukken zijn een aanduiding van uw herkomst en identiteit, gegevens die hier momenteel niet ter discussie staan. Anderzijds is het toch opvallend dat u enkel van uw geboortebewijs een origineel stuk kan neerleggen, doch niet van de andere stukken zoals uw Libische identiteitskaart en Libisch paspoort. U verklaarde in dit verband dat u uw (origineel) paspoort hebt achtergelaten in Libië, dat u uw (originele) identiteitskaart heeft verloren in Italië en dat uw (origineel) rijbewijs werd gestolen in België (vragenlijst DVZ, vragen 28-29 en CGVS, p. 3). De vraag dringt zich op waarom u in eerste instantie uw Libisch paspoort niet heeft meegenomen toen u naar het buitenland vertrok, wetende dat dit document essentieel is om uw nationaliteit en persoonsgegevens te kunnen aantonen. U stelt dat u te gehaast was bij het vertrek en er niet aan had gedacht dat document mee te nemen (CGVS, p. 3). Deze uitlegt verbaast, niet in het minst omdat er zich tussen het incident met de militie, in juni 2018, en uw vertrek, in november 2018, toch een ruime periode van 4 maanden bevond, waarin u overigens niet meer aan het werk ging, en dus de nodige tijd had om uw vertrek voor te bereiden, inclus de nodige documenten te verzamelen. Dat u er dan niet aan zou hebben gedacht om uw paspoort mee te nemen, doch wel enkel uw identiteitskaart - die u naderhand zou zijn kwijt gespeeld - kan niet worden gevolgd. Dat u vervolgens het paspoort niet zou kunnen laten opsturen vanuit Libië, zoals u beweert, want het verzendingsbedrijf Aramex weigert originele stukken te verzenden, maakt u evenmin aannemelijk. U legt niet het minste begin van bewijs neer dat Aramex, op initiatief van uw familie, de verzending zou hebben geweigerd (CGVS, p. 3). Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u uw origineel paspoort, om welke reden ook, niet wenst voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Dat u dan ook uw identiteitskaart heeft verloren terwijl uw rijbewijs dan weer werd gestolen komt wel zeer toevallig over en doet minstens de wenkbrauwen fronsen.”* Voormelde ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn paspoort en de door verzoeker geschetste haast waarmee hij zou zijn gevlucht, werpt ook een smet op de geloofwaardigheid van (het verloop van) de door hem geschetste feiten.

Verzoeker gaat er met zijn betoog in het verzoekschrift verkeerdelijk vanuit dat de internationale beschermingsstatus werd geweigerd op grond van het feit dat hij geen documenten heeft neergelegd. Dit kan de Raad alleszins niet ontwarenen uit de bestreden beslissing. Echter, het gebrek aan documenten die zijn relaas ondersteunen of zijn vrees voor vervolging aantonen, heeft tot gevolg dat er enkel gekeken kan worden naar de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming, zoals *in casu* ook ter dege gebeurde.

De Raad dient te wijzen op zijn bevoegdheid *ex-nunc*, waardoor verzoeker tot aan de sluiting van de debatten in de mogelijkheid is om bijkomende documenten neer te leggen. Hij kan zich derhalve niet verschuilen achter het feit dat hem niet voldoende tijd zou zijn geboden om nog inspanningen te leveren om de nodige documenten te bekomen. Evenmin duidt hij aan welke tijdspanne hij dan wel nodig zou hebben om bepaalde stappen, die hij evenmin nader toelicht, te kunnen zetten met het oog op het bekomen van bepaalde stukken, die hij ook niet verder preciseert. Ook dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen bijkomende stukken heeft overgemaakt per aanvullende nota en hij evenmin stukken heeft neergelegd ter terechtzitting. Verzoekers betoog is aldus niet meer dan een vage kritiek die de bevindingen van de commissaris-generaal, die luiden als volgt en die integraal worden overgenomen, niet kan doen ombuigen: *“Vooreerst slaagt u er niet in enig begin van bewijs neer te leggen betreffende uw voormalige functie als agent en/ of als bewaker van het door u vermelde kantoor van de Algemene Administratie van de politie te Salaheddine. U beschikt over geen enkel stuk dat uw opleiding en/of uw aanstelling in 2013 en/of uw toenmalige werkzaamheden in functie zou kunnen onderschrijven. Nochtans kan van u worden verwacht dat u wel degelijk in staat zou zijn aangaande een dergelijke aanstelling en loopbaan (van 2013 tot 2018) enig tastbaar begin van bewijs neer te leggen. Dat u daar niet in slaagt, kan u worden aangerekend. Ook al zou uw politiebadge door de militie zijn afgenomen, moet u zeker nog over andere stukken beschikken die bv. uw opleiding en aanstelling kunnen staven (CGVS, p. 9). U heeft het ondermeer zelf over een aanstellingsbrief, maar u heeft dit document niet laten opsturen noch naderhand neergelegd (CGVS, p. 9). Overigens verklaart u in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u agent was in de periode 2015(!)-2018, ipv. 2013-2018, zoals gesteld ten aanzien van het CGVS (vragenlijst DVZ, vraag 12).*

Volgens u beschikt u wel over een foto van uw aanstelling, op uw GSM, maar zou dat origineel stuk nog in Libië liggen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). U kan de foto alleszins niet voorleggen aan de Belgische asielinstanties. Overigens, dat u verder over geen enkel ander document zou beschikken aangaande uw politieke functie, kan niet worden aangenomen. Een foto op een GSM heeft daarenboven slechts weinig bewijswaarde aangezien onmogelijk kan worden vastgesteld waar, wanneer en met welke bedoelingen die foto werd genomen en op uw GSM belandde. U toont aldus op geen enkele manier aan dat u daadwerkelijk actief was als agent in Libië en bijgevolg ook niet dat u in die hoedanigheid problemen zou hebben gekend met milities. U houdt het enkel bij blote verklaringen, die evenmin kunnen volstaan noch kunnen overtuigen.”

Verzoeker is overigens niet eenduidig over de periode waarbinnen hij werkzaam is geweest als agent, nu hij enerzijds verklaarde dat hij als politieagent heeft gewerkt van 2015 – 2017 (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, 12.06.2019, punt 12) en anderzijds stelde dat hij vanaf 2013 tewerkgesteld was als agent (CGVS verhoor, p. 5). Dergelijke opmerkelijke coherentie doet wel degelijk vragen rijzen over de geloofwaardigheid van zijn werkzaamheden en de hiermee gepaard gaande problemen.

4.3.4. Waar verzoeker meent dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn, waardoor hij zelfs geen documenten had moeten bijbrengen, kan hij niet worden bijgetreden. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt zijn verklaringen niet te hebben betrokken bij de beoordeling van zijn beroepsactiviteiten, laat hij na te preciseren welke verklaringen dan wel zouden zijn veronachtzaamd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk bevraagd werd naar zijn specifieke functie, doch dat hij zich ertoe beperkte te stellen dat hij “gewoon agent” was en hij afwezigheden nakeek en de deur bewaakte (CGVS verhoor, p. 6). Waar hij de mening is toegedaan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud amper vragen gesteld werd over zijn werkzaamheden en dat het gehoorverslag gelet op de beknoptheid ervan niet toelaat om te concluderen dat aan zijn functie binnen het politiekantoor geen geloof kan worden gehecht, kan hij geen gelijk worden gegeven. Niet alleen laat verzoeker ook in zijn verzoekschrift na om meer specifieke elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling in de bestreden beslissing, bovendien antwoordde verzoeker, op het einde van het persoonlijk onderhoud positief op de vraag of hij alle redenen heeft kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van zijn verzoek en had hij noch zijn advocaat enige opmerkingen te maken (CGVS verhoor, p. 10). Door er *post-factum* louter op te wijzen dat het gehoorverslag slechts 10 pagina's telt, dat het interview slechts 2u heeft geduurd met 20 min. pauze en dat hij niet afdoende de kans werd geboden om meer gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent zijn werkzaamheden in Libië, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen. Bovendien, en zelfs daargelaten de vraag of verzoeker ooit effectief werkzaam is geweest als een bewaker en/of politieagent, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat hij hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat hij omwille van een incident in zijn kantoor en omwille van zijn werkzaamheden, zijn herkomstland is ontvlucht. Er dienen immers de nodige vraagtekens te worden geplaatst bij zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal aanvallen in zijn kantoor door de militie, die betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor zij de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees ten stelligste ondermijnen. De Raad stelt immers vast dat hij bij de DVZ verklaarde dat zijn kantoor verschillende keren

werd aangevallen door de milities in 2014, 2018 en 2019 en dat hij in juni 2018 samen met zijn collega's verbaal bedreigd werden door de militie Ghnewa, ze binnenvielen, maar ze niemand hadden gedood. Hij voegde toe dat een andere militie, Thwar Tarablus hen daarna bevrijd had en er nadien in hun politiekantoor niets meer is gebeurd, maar in andere kantoren wel. Hij vulde aan het land te hebben verlaten omwille van de algemene situatie en bedreigingen. Op de vragen of hij nog problemen heeft gehad met de autoriteiten en medeburgers en of hij nog problemen van algemene aard heeft gekend, antwoordde hij ontkennend (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punten 5 en 7). Hij verklaarde nog op legale wijze zijn land te hebben verlaten (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, 12 juni 2019, punt 37). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij op zijn werk in juni 2018 bedreigd werd, dat hij daarna nooit is teruggekeerd naar zijn werk en dat dit het laatste incident was tot aan zijn vertrek. Gevraagd of dit nadien nogmaals gebeurd is, antwoordde verzoeker dat hij niets had gehoord en er zelfs niet naar gevraagd heeft (CGVS verhoor, p. 8). Dat verzoeker dan plots melding maakt van het feit dat zijn collega nog in augustus 2018 werd meegenomen, terwijl hij dit bij de DVZ onvermeld liet en hierover verder geen enkele informatie kon geven en slechts kon aangeven dat hij hierover niets anders heeft gehoord en hij werd meegenomen omdat hij had geschoten (CGVS verhoor, p. 9) getuigt van een zeer passieve houding in hoofde van verzoeker die de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling doet plaatsens. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Bovendien spreekt u zich tegen aangaande de timing van de aanval en het aantal keer dat zich dit zou hebben voorgedaan. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 19 augustus 2019, vraag 5) dat het politiekantoor verschillende keren werd aangevallen door milities, “in 2014, in 2018, 2019, ...”. Op het CGVS heeft u het enkel over een aanval in juni 2018 en nog een in augustus 2018 (CGVS, p. 7). Dat u zich hierover flagrant tegensprekt, komt de oprechtheid van uw verhaal andermaal niet ten goede. In zoverre het CGVS uw verklaringen zou volgen en voor waar aannemen - quod non - dient dan weer opgemerkt dat u slechts verwijst naar een éénmalig incident, waarbij u zelf ongedeerd bleef, u simpelweg naar huis kon terug keren, niet werd gevolgd, thuis evenmin werd lastig gevallen en zelf, noch enige directe noch enige indirecte aanwijzing heeft dat een dergelijk incident zich ten aanzien van uw persoon opnieuw zou voordoen (CGVS, p. 8). U geeft zelf aan dat al uw broers en zussen samenwonen in het ouderlijk huis (CGVS, p. 4). U maakt geen enkel gewag van enig incident dat zich ten aanzien van één van hen, in uw afwezigheid, zou hebben voorgedaan. Noch zou er ooit naar u bij uw familie zijn geïnformeerd. Uit dit alles kan dan ook duidelijk worden afgeleid dat de betreffende militie niet echt naar u persoonlijk op zoek is, al zeker niet 4 jaar na datum van het vermelde incident.”*

Dat verzoeker vervolgens geen poging heeft ondernomen om zich te vergewissen van de situatie in zijn kantoor en dat van zijn collega, doet de wenkbrauwen fronsen, te meer nu hij zich nog in Libië bevond op het moment dat zijn collega zou zijn meegenomen. Dergelijke desinteresse in datgene wat aan oorzaak ligt van zijn ingrijpende beslissing om het land te verlaten, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad ontwaart uit de stukken van het administratief dossier geen dienstige uitleg voor verzoekers nalatigheid teneinde meer nieuws te vergaren over zijn situatie. Ook voor het gebrek aan pogingen teneinde na te gaan of er daadwerkelijk nog gevaar zou uitgaan van enige inval door een militie en hij hierbij persoonlijk zou zijn gevisieerd, biedt hij geen dienstige verantwoording. Redelijkervijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen en hiervoor geen dienstige uitleg verstrekt, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De Raad treedt, mede bij gebrek aan dienstig verweer volgende motieven integraal bij: *“Zo stelt u dat in juni 2018 jullie politiekantoor werd aangevallen door een militie, die al jullie inboedel en spullen meenam om nadien het kantoor terug te laten innemen door een eenheid van het leger. U bent op dat moment vertrokken en bent nadien niet meer teruggekeerd naar uw werk. U weet dan ook bijzonder weinig over het vervolg van die inval en overname, behalve dat nadien een aan het leger gelinkte militaire eenheid, nl. ‘Touar Tripoli’, het kantoor bemande. Zo kan u eerst niet zeggen of de militie die in juni 2018 het kantoor binnen viel nadien nog is teruggekeerd naar het politiekantoor. U weet het niet, u heeft er niet meer naar geïnformeerd (CGVS, pp. 8-9). U weet niks te vertellen en/of u heeft niks meer gehoord over eventuele ontwikkelingen na uw vertrek, weet ook niet te zeggen of collega's van u die wel nog enkele weken in het kantoor bleven (werken) nadien problemen kenden en/of werden gevisieerd. Dat u zich hierover niet terdege heeft geïnformeerd, gelet op het belang ervan voor uw eigen situatie en wat u eventueel te vrezen had (of niet), kan hoegenaamd niet worden gevolgd. U bleef heel passief in deze ganse situatie en nam geen enkel initiatief om te weten te komen wat er zich nadien op het kantoor afspeelde en/of wat uw collega's mogelijks kon zijn overkomen. Deze laksheid getuigt niet echt van een*

vrees in uw hoofde. Men zou in dat laatste geval eerder verwachten dat u op de hoogte zou willen blijven van wat er zich voordeed in het politiekantoor teneinde uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Alhoewel, zoals hierboven aangegeven, u initieel stelde dat u geen weet had van andere gelijkaardige incidenten nà juni 2018, weet u even later tijdens het onderhoud plots wel te melden dat er zich in augustus 2018 een gelijkaardig incident voordeed in datzelfde politiekantoor, waarbij een agent werd meegenomen, eraan toevoegend dat hij werd meegenomen omdat hij als enige had geschoten terwijl de anderen kalm bleven; u heeft dit van 'horen zeggen' (CGVS, pp. 8-9). Opnieuw is uw kennis aangaande dit incident vrij beperkt, maar is het tegelijkertijd zeer opvallend dat u de ernst van het incident zelf relativeert door aan te geven dat uw (ex-) collega's ongedeerd bleven omdat ze kalm bleven, dit met uitzondering van één persoon die had geschoten. Hieruit kan alleszins niet worden afgeleid dat uw (ex-) collega's, op dat moment allemaal in functie, één voor één werden gevisieerd door die militie. Laat staan dat hieruit zou moeten blijken dat u zelf, op dat ogenblik niet meer in functie en niet meer op de werkvloer aanwezig, door diezelfde militie persoonlijk zou worden gevisieerd met het oog op vervolging."

4.3.5. Vervolgens oordeelt de Raad dat verzoekers houding, nadat hij zijn herkomstland verliet, niet te rijmen valt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn/haar leven zijn/haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker de internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Vooreerst dient hierbij te worden aangestipt dat verzoeker naliert een beschermingsverzoek in te dienen in Italië. Verzoeker kan zich bezwaarlijk verschuilen achter de stelling dat Italië slechts een transitland was als verantwoording waarom hij er naliert een beschermingsverzoek in te dienen. Blijkens zijn verklaringen verbleef hij nochtans van 10 november 2018 tot 28 februari 2019 (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, 12.06.2019) of tot 6 maart 2019 (CGVS verhoor, p. 6) in Italië en gaf hij aan dat hij dit land verliet omdat hij er geen werk kon vinden en de omstandigheden er heel slecht waren (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, 12.06.2019, punt 37; CGVS verhoor, p. 6). Vervolgens stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker Frankrijk heeft verlaten zonder er een beslissing inzake zijn beschermingsverzoek af te wachten en dat hij hierbij aangaf dat hij geen zin had om zich ernaar te informeren (CGVS verhoor, p. 7), wat evenmin getuigt van een dringende nood aan bescherming. Door in het verzoekschrift erop te wijzen dat hij in België zo spoedig mogelijk een beschermingsverzoek heeft ingediend, werpt hij geen ander licht op de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die door de Raad worden bijgetreden en luiden als volgt: "Wat evenzeer uw voorgehouden vrees voor vervolging tegensprekt, is de vaststelling dat u, na uw vertrek uit Libië, geen asielerzoek in Italië heeft ingediend - u wist dat er geen werk te vinden was -, noch het resultaat van uw asielerzoek in Frankrijk heeft afgewacht (CGVS, p. 6). Alhoewel u in Frankrijk wel een verzoek heeft ingediend - want, zo stelt u, begonnen de 'mensen er u te bevallen' - wou u het vervolg ervan niet afwachten aangezien u niet onmiddellijk een opvangplaats kreeg toegewezen (CGVS, p. 7 en vragenlijst DVZ, vraag 33). U heeft zelfs nadien, aangekomen in België, geen moeite meer gedaan om u van hieruit te informeren naar de stand van zaken van dat verzoek in Frankrijk. U had er geen zin in, zo stelt u (CGVS, p. 7). Dit alles spreekt boekdelen en getuigt allerminst van een gegronde vrees in uw hoofde."

4.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libië zou hebben gekend.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripoli (Tripolitanië), waar verzoeker vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek heeft gewoond, in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De Raad brengt in herinnering dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Tripolitanië aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschillende elementen in rekening dienen gebracht te worden. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Tripolitanië te verlaten.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de voor 24 december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld. Het in de oostelijke stad Benghazi zetelende Libische parlement zegde vervolgens in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 10 maart 2022 probeerde Fathi Bashagha om met een gewapend konvooi Tripoli te bereiken vanuit Misrata, maar keerde om toen duidelijk werd dat hij op gewapende tegenstand zou stoten. Het kwam hierbij niet tot een gewapende confrontatie. Op 17 mei 2022 probeerde Bashagha met een nachtelijke raid naar Tripoli te geraken, maar hij slaagde niet in zijn opzet. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond ging om rivaliserende groeperingen die elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Aldus wordt de huidige veiligheidssituatie in Libië grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha.

Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen, 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarvan er 20 geregistreerd werden in de regio Tripolitanië.

Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven, waarvan 42 doden in Tripolitanië vielen. Het zwaartepunt ligt in Tripoli, gevolgd door Misrata. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Ook in 2022 bleef het aantal veiligheidsincidenten en het aantal te betreuren burgerslachtoffers laag. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen, weliswaar viel de meerderheid van de dodelijke burgerslachtoffer door gevechten tussen gewapende groepen waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. Wederom vonden zeven van de twaalf incidenten met burgerdoden plaats in het Westen, vier ervan in Tripoli, de anderen in Mellitah en Sabratha. Bij deze incidenten vielen zeventien doden, veertien ervan in Tripoli. Alle doden in de hoofdstad waren het gevolg van gevechten tussen gewapende groepen. Hoewel veel van deze gevechten en schietpartijen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Libische burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de geweldsopstoten in Tripoli.

Uit de aanvullende nota van 17 januari 2023 blijkt dat ook het Office for the coordination of Humanitarian Affairs van de Verenigde Naties (OCHA) in een situation report van 24 augustus 2022 schreef dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid (Government of National Union, GNU) in maart 2021. Meer ontheemden keren terug naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelikheden, aldus OCHA.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

In de huidige stand van zaken is er geen sprake van een "uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker verwijst ligt in dezelfde lijn en doet hierover niet anders oordelen.

Voorts maakt verzoeker, wiens familieleden (4 broers en vier zussen (CGVS verhoor, p. 4)) thans allemaal nog woonachtig zijn in het ouderlijk huis in het centrum van Tripoli, geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

4.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO